

GOEROE

**GOE
ROE
ELFIE
TROMP**

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

© Elfie Tromp, 2013

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

Foto auteur: © Daniel J. Ashes

ISBN 978 90 488 1686 6

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

www.elfietromp.nl

www.top-notch.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor J.

‘Be realistic; plan for a miracle’ – OSHO

‘Can you feel it?’ – The Jackson Five

Proloog

Soms heb je het gevoel dat er iemand over je waakt. Iemand die je diepste angsten kent en zich niet vol walging van je afkeert. Sommige mensen denken dat het een overleden opa of oma is die ze bij zich voelen. Of God. Elfie gelooft dat ze wordt geholpen door Jomanda.

Visioenen overvallen Elfie. Ze fietst door de stad en ziet zichzelf ineens op een podium staan. Fel licht op haar kop. Ze zweet en haar hele lijf tintelt. Soms verlaat ze letterlijk haar lichaam. Ligt ze languit op het fietspad en komt ze na een paar minuten weer bij. Het lijkt zo echt: ze ziet zichzelf op een podium staan en duizenden mensen luisteren naar haar. Ze weet dat ze hen kan helpen, dat ze hen moet helpen. Mensen gelukkig maken, dat is haar taak.

Maar hoe gaat ze dat doen? Hoe word je een goede goeroe?

Sommige mensen stellen hun vragen aan God. Die geeft geen antwoord, want die bestaat niet. Jomanda is tenminste een echt mens. En ze kent Elfies visioenen. Zij weet hoe Elfie op dat podium moet komen. Jomanda is er geweest. Daarom heeft Elfie haar nodig.

1

Jomanda's website is offline gehaald. Alleen de menupagina bestaat nog, maar nergens een contactadres.

'Het internet is in de greep van duistere krachten,' staat er. 'Slechte mensen hebben Jomanda voor eigen gewin willen besmeuren met leugens, maar die tijd is voorbij. Jomanda heeft besloten de mensheid via andere wegen te helpen.'

De tekst schuin gedrukt. De achtergrond blauw. Rechtsbovenin het logo met haar naam in een stralenkrans.

Elfie klikt erop. Er gebeurt niks. Ze belt haar tante.

'Ik kan haar niet mailen.'

'Dan gaan we toch een keer naar Tiel? Ik weet nog wel waar het is. Als het voorbestemd is, hoeven we niet eens vooraf een afspraak te maken.'

'Ze houdt geen sessies meer in Tiel.' Elfie klappt haar laptop dicht. 'En ze heeft er nooit gewoond.'

'Dat weet ik wel. Ik ben toen met je opa bij haar thuis geweest in Beesd. Haar organisatie zit vast nog wel in Tiel. Die weten wel hoe we contact met haar moeten opnemen.'

'Wanneer gaan we?'

'Als het toeristenseizoen is afgelopen.'

'Wanneer is dat?'

'Bijna. Moet jij niet deze kant op komen?'

Elfie kijkt op de klok. Nog tien minuten voordat haar bus gaat. Ze schiet haar schoenen aan, propt een boek – *De juiste Weg* van Matsumi Kashiro – in haar tas en loopt snel naar de woonkamer. Willem zit op de bank over zijn gitaar gebogen.

In zijn mondhoek bungelt een sjekkie of een kleine joint. Hij heeft weer op de bekleding ge-ast.

‘Dag lief. Ze buigt naar hem toe en aait de viezigheid van de zitting. Willem beweegt niet.

‘Ga je weg?’

‘De inwijding,’ zegt ze.

‘De inwijding?’

‘Ja, de derde reikigraad, dat had ik je al verteld. Bij tante Linda, weet je wel?’

Willem inhaleert en kijkt haar onderzoekend aan. Dan haalt hij zijn schouders op. ‘Het zal wel.’

‘Dag lief,’ zegt ze nog eens, wachtend op een kus.

Die komt niet, dus drukt ze er een op zijn wang. Zijn huid is vettig. De neusvleugels bedekt met kleine, zwarte mee-eters.

‘Niet doen,’ waarschuwt Willem.

‘Ik keek niet.’

Willem leunt achterover, trekt een wenkbrauw op.

Ze stapt uit in het dorpje van haar tante. De deur van het restaurant is dicht. Op maandag zijn ze gesloten. Achter de vitrage ziet ze het bebaarde gezicht van haar oom. Ze kijken elkaar aan. Hij knikt en verdwijnt in de duisternis van de eetzaal. Ze loopt om naar de achteringang.

‘Zo troela, ben je daar?’

Tante Linda staat met gespreide armen in de deuropening. Ze drukt Elfie tegen haar borst. Die verdwijnt even in het warme, zwarte satijn. Op Linda’s voorhoofd zit een bindi.

‘Mooi, hoor.’ Elfie wijst naar het opgeplakte strassteentje.

‘Zo moest ik gaan vandaag. Dat voelde ik.’

Schommelend gaat ze Elfie voor de nauwe spiraaltrap op. Op de eerste verdieping stopt Linda, haalt diep adem om de volgende trap naar de zolder te nemen, maar draalt.

‘Je derde graad vandaag. Ben je zenuwachtig?’ Ze veegt met

een eeltige duim over Elfies wang. Die haalt haar schouders op.

‘Ach, het kan natuurlijk geen kwaad. Ik weet niet of het nog nodig is, eigenlijk.’

‘Je kunt geen healer zijn zonder goede begeleiding.’

‘Ik wórd begeleid.’

Linda slikt. ‘Luister, ik heb besloten je inwijding in tweeën te splitsen. Vandaag krijg je de kracht van de masterenergie. Je zult tot wel tien keer krachtiger kunnen healen. Maar je echte mastertitel, die krijg je pas over een halfjaar. Dan mag je zelf mensen inwijden.’

‘Dat was niet de afspraak.’

‘Je hebt meer tijd nodig. Ik zie dat je er nog niet klaar voor bent.’

Ze pakt Elfies oorlel vast, trekt er zachtjes aan. Die buigt haar hoofd, bevrijdt zich van haar vingers.

‘Prima, maar dan krijg je ook maar de helft van het geld.’

Elfie trekt de envelop uit haar binnenzak en telt de briefjes. Ze haalt er vijf honderdjes tussenuit. Linda vouwt ze dubbel en laat het stapeltje verdwijnen in een van de zakken van haar gewaad.

‘Ik doe dit voor jou,’ zegt Elfie.

‘Je doet dit voor jezelf.’

‘Bij iedere grote spirituele leider komt het moment van verlichting ná het tumult van de puberteit.’ Elfie toont haar handpalmen, alsof er iets aan te zien is, stigmata of een gouden gloed, maar het lijken normale meisjes handen. ‘Dán zijn ze klaar voor hun levenstaak. Het is bijna zover, dat voel ik. Er staat iets groots te gebeuren. Ik ben overal klaar voor.’ Ze kijkt haar tante aan en voelt de hitte opvlammen in haar wangen.

Linda begint aan de tweede trap. Elke tree kraakt. Hoe vaak zou haar tante hier op en neer gegaan zijn voor een healing of meditatie? En hoe ver heeft het haar gebracht? Ze zweet en slooft nog steeds elke avond in het restaurant achter het fornuis.

Ze staan voor de zolderdeur.

Toen Linda's dochter Esther op zichzelf ging wonen, werd haar slaapkamer omgebouwd tot behandelkamer. Er staat nu een massagetafel in het midden van de kamer. Als je erop ligt, zie je de punaisegeatjes nog in het foambord van het schuine dak zitten. Daar zaten vroeger Esthers posters. Op de plek van Take That hangt nu een Tibetaanse vlag.

Het is warm in het kamertje. Stof zweeft als glimmende diamantjes door de ruimte. Elfie knielt bij het altaartje naast het raam. Er staat een groot brok dieppaars amethyst naast een foto van een streng kijkende Japanse man met een uilenbrilletje op.

‘Dokter Mikao Usui,’ fluistert haar tante verrukt.

Ze drukken de handpalmen tegen elkaar en buigen voor de foto. Healers maken vaak op energetisch niveau contact met meester-spirits. Bij haar tante is dat de grondlegger van reiki, dokter Mikao Usui, *himself*. Linda pakt een klankschaal uit de kast, slaat er met een houten stokje tegen en houdt de schaal dicht bij haar nicht. ‘De klank reinigt.’

Elfie luistert naar de natrillende toon en rilt even.

‘Zie je wel?’ zegt haar tante. ‘Het werkt.’ Ze legt de schaal weg en tekent symbolen in de lucht rondom hen. ‘De geheime reikisymbolen. Ze openen je kanalen en maken je een zuiver instrument van de energie.’

Elfie haalt diep adem. Ze voelt zich goed.

2

Toen Elfie een jaar of acht was, had ze eens aan haar tante gevraagd of ze soms een beetje zwanger probeerde te zijn door zoveel te eten. In plaats van haar de pets tegen haar kop te geven die ze verdiende, zette Linda haar gebakje weg, keek haar lang aan en zei: 'Jij hebt een oude ziel.'

Volgens haar tante was Elfie een kind van het aquariustijdperk. Gevoeliger dan anderen. Maar haar ouders wisten dat nog niet zo zeker. Toen ze hun vertelde dat ze stemmen hoorde, lieten ze haar onderzoeken. 'Een milde vorm van jeugdschizofrenie. Ze groeit er wel overheen,' stelde de kinderpsycholoog haar moeder gerust. Maar de stemmen bleven en vertelden haar dingen die ze niet kon weten. Ze zag kleuren en vormen, soms hingen er sluiers mist in de schoolgangen. Haar moeder nam haar mee naar een oogarts, maar die kon niks vinden.

Elfie zag een keer dat haar vader een felrode, hete vlek op zijn buik had. Het was bijna neonrood, zo hard knalde het eraf. Ze kon er niet te lang naar kijken, want dan kreeg ze hoofdpijn. Na twee dagen met die vlek te hebben rondgelopen, werd haar vader met spoed opgenomen met een buikvliesontsteking.

Ook het verhaal van de zonnende buurvrouw wordt vaak door haar tante opgerakeld. De buurvrouw lag te zonnen. Boven haar platte buik zag Elfie zachte, roze wolkjes die in elkaar draaiden als suikerspinnen.

'Je krijgt een baby,' riep ze door de heg naar haar.

De buurvrouw keek haar geschrokken aan. De volgende dag stond ze huilend van geluk voor hun deur en omhelsde haar.

Ze had een test gedaan. Ze was zwanger. Elfies ouders wisten niet wat ze met haar aan moesten. 's Nachts stond ze naast hun bed omdat de stemmen haar wakker hielden. Overdag zat ze naast vogelkjes in de tuin.

'Ik moet de ziel helpen weg te vliegen,' zei ze als haar moeder haar probeerde binnen te krijgen omdat het begon te regenen.

Toen Linda Elfie op haar tiende verjaardag beloofde reiki te leren, ontspoorde het taart-met-kinderchampagne-feestje. Elfies moeder trok Linda aan haar arm de keuken in.

'Je voedt dat kind d'r fantasie,' siste ze. 'Zo wordt het alleen maar erger.'

'Je dochter heeft een gave. Jullie weten niet hoe je ermee om moet gaan.'

Elfie had medelijden met haar moeder. Omdat ze niet de dochter had die ze wilde. En ze vond het zielig voor haar tante, omdat ze het goed bedoelde. Elfie legde haar handen op de ruggen van de twee vrouwen.

'Mama, tante Linda,' zei ze. 'Maak je geen zorgen. Er staat mij een goede toekomst te wachten.'

Ze mocht de reikicursus volgen. Haar ouders trokken langzaam bij. Werd ze eerst nog 'apart' genoemd als ze ongevraagd verkondigde hoelang iemand nog te leven had of van wie ze de groeten van gene zijde kregen, nu had haar moeder het over haar 'begaafde, bijzondere dochter', tegen wie het maar horen wilde.

Als kind luisterde Elfie terwijl ze met haar barbies speelde al naar Jomanda's radioshow op Noordzee FM. Ze is ervan overtuigd dat ze toen al op een onbewust niveau contact hebben gemaakt.

Ze hebben veel gemeen. Zo had Jomanda in haar jeugd, net als Elfie, een huidaandoening. Jomanda's huid was pijnlijk en gevlekt, zijzelf had last van hardnekkige wratjes op handen, voeten en rug. Elke ochtend plaste ze in een teiltje en schrobde

haar moeder de kleine kringen af met urine. Het hielp niets. Ook teerzalf maakte, naast de vlekken in haar kleren en de stank, geen verschil. De natuurarts sneed met een stanleymes elke keer een stuk uit de wratten.

‘Tot de pit naar buiten groeit,’ zei hij.

Maar die pit kwam nooit boven, wel bloed.

Bij een gewone huisarts kreeg ze een stikstofbehandeling. Dat deed pijn, vooral bij de wratjes onder haar oksels. Grote bloedblaren vormden zich onder de wratten. Ze dreven op paarse kussentjes van vlees en ze kon het niet laten om eraan te pulken. Het dunne velletje was zo gescheurd en het nat liep eruit. Dan trok ze het vleesje eraf. Het zag eruit als een kleine champignon. De bovenkant was hard en korrelig, de onderkant nat en sponzig. Tijdens rekenen liet ze het nat op haar sommenboek lekken. Het papier werd lichtroze en kreukelig als vloeipapier. De som van de volgende pagina scheen erdoorheen. Alsof ze het skelet van het boek zag, nu ze de huid doorzichtig had gemaakt. Dat vond ze mooi, dat ze zichzelf had ver-
eewigd. Dat vele kinderen na haar dat vlekje zouden zien in het sommenboek, als een fossiel uit een andere tijd.

De huidlapjes verzamelde ze in het sieradenkistje naast haar bed. Na een paar weken waren ze zwart en keihard geworden, als keuteltjes. Toen stopte ze de vleesjes in de grond van haar cactusplant.

Wekenlang liep ze met korsten, die ze, zodra ze rijp genoeg waren, eraf trok en in haar mond stak om op te sabbelen. Dat was lekker bitter. Ze heeft er nog steeds littekens van. Jomanda schijnt die ook te hebben, maar die heeft ze op foto's nooit kunnen ontdekken.

3

Het is etenstijd. Elfie en Linda hebben de hele dag doorgebracht op de zolderkamer. Elfies energiekanaal is verder geopend en ze heeft nieuwe krachtsymbolen geleerd.

‘Zeer geheime symbolen die nooit in verkeerde handen mogen vallen,’ had Linda haar gewaarschuwd. Elfie vertelde maar niet dat ze die gisteren al van het internet had geplukt.

Ze zitten aan de tafel naast de toog in de verder lege eetzaal. Elfies oom heeft zich half van de tafel afgewend en leest *De Telegraaf*. Linda smeert roomboter op een homp zuurdesembrood. Daarna pakt ze een plastic bakje met grijze, vette prut.

‘Ken je dit?’ Ze houdt het bakje omhoog. ‘Rillettes, van eend. Gemaakt van zo’n beetje alles behalve de botten en veren. Duitsers worden gek als ze het op de kaart zien. Ik maak het speciaal voor hen.’ Ze zet haar mes in de rillettes en smeert een flinke laag over de roomboter heen.

‘We hebben morgen een groep van twintig. Heb jij de schnitzels al uit de vriezer gehaald?’ vraagt ze aan haar man. Die bromt even en leest door. Haar tante en oom dromen allebei van een ster. Ze willen een restaurant waar stedelingen maanden van tevoren bij moeten reserveren en graag voor omrijden.

De blauwe schelvis kent een grillig komen en gaan van toeristen. Hoewel het vlak bij een grote haven ligt, schrikken het eikenhouten interieur en de chique kaart de meeste watersporters af. ‘Een rouille van pompoen met een vistopping afhankelijk van het tij’ is niet waar de patat- en kroketliefhebbers die de

haven bevolken naar op zoek zijn.

Linda wil geen knieval maken voor de ‘platte smaak van de massa’, zoals zij het noemt. Ironisch genoeg moeten ze het de laatste jaren vooral hebben van de groepen Duitsers die naar de Deltawerken komen kijken en halverwege de trip bij hen een schnitzel wegstouwen. En de ster blijft vooralsnog hoog aan de hemel staan. Die is door de jaren heen niet neergedaald, niet eens in de buurt gekomen van de deurpost.

‘Hoe gaat het met je werk?’

Elfie slikt een hap door. ‘Ik heb nog geen healings gegeven voor geld.’

‘Nee, je echte werk.’

‘Het sauspompen? Tsja, ik moet wel, hè. Ik mag nu zelfs brood snijden.’

‘Een dienend beroep is goed voor je.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat je er nederigheid van leert. Gandhi schrobde ook vieze wc’s.’

‘Ik moet wel, voor het geld.’

‘Ach, wat is geld?’

‘Als geld niet uitmaakt, waarom moet ik dan zoveel voor die inwijding betalen?’

Linda’s linkerwang staat bol van het brood. Driftig kauwt en slikt ze. ‘Zo bedoel ik het niet. Wat ik wil zeggen: geld heeft ook een energetische waarde. Hoe meer je betaalt voor iets, hoe waardevoller het is.’

‘Ik had er nog een maand van kunnen leven.’

‘Maar je besloot het te besteden aan de inwijding.’ Linda klapt. ‘Bravo! Dat betekent dat je spirituele groei voorrang krijgt op je materiële groei.’

‘Zo had ik het nog niet bekeken.’

‘Nou dan.’

Als Elfie opstaat om haar tas te pakken, gaat Linda’s hand

als een stopsignaal de lucht in. ‘Jij gaat hier niet weg met zo’n gebutste aura. Die gaan we eerst gladstrijken.’

Elfies oom legt zijn krant neer en sloft naar het koffiezet-apparaat achter de toog. Elfie en Linda schuiven wat stoelen opzij. Elfie gaat in het midden van de zaal staan. Linda houdt haar handen een halve meter boven haar hoofd. ‘Welke kleur?’ vraagt ze fel.

‘Aquamarijn.’

‘Altijd aquamarijn,’ moppert ze en ze begint de lucht langs Elfies lijf te aaien. Die krijgt kippenvel.

Moeizaam zakt Linda op een knie. Haar gezicht vertrekt.

‘Nog steeds je knie?’ fluistert Elfie.

‘Ssst!’ sist ze.